

DAUNOV SINDROM

Ben

„Germanska Nova Medicina govori sama za sebe”

Švajcarski časopis „Zeitschrift” 27/2000

Devojčica sa Daunovim sindromom je nadvladala je genetski poremećaj uz pomoć kolektivnog napora da razreši svoj konflikt. Znanje stečeno u ovom slučaju moglo bi potpuno da promeni naše razumevanje funkcije gena.

NA KRAJU KRAJEVA, GENI NEMAJU POSLEDNJU REČ

Ana danas ima 6 godina – to je živahna, šarmantna i srećna devojčica koja se lepo igra i razgovara sa svojim vršnjacima. To nije uvek bilo tako, jer Ana ima „Daunov sindrom” ili mongoloidizam, kako se ovo stanje nekad nazivalo. Ovo genetsko stanje dovodi do abnormalnog mentalnog razvoja, manje ili više izraženog fizičkog invaliditeta i karakterističnih mongoloidnih crta lica sa kratkim vratom, otvorenim ustima i razrokim očima.

Medicinski autoriteti su okvalifikovali mentalno zaostalu Anu kao teško nesposobnu (sa više od 60% fizičkih defekata, uključujući i delimičnu paralizu nogu).

Nema šta roditelji nisu probali. Anini otac i majka koja je lekar, prihvatili su sve zvanično priznate tretmane za decu sa posebnim potrebama, ali ništa nije dalo rezultate.

Majka se konačno pomirila sa sudbinom, jer je verovala da zna sve što se može znati o nepopravljivoj šteti prisutnoj u slučajevima Daunovog sindroma – naime, da su se čestice *trećeg* hromozoma vezale za 21. par gena, koji određuje pol ljudskog bića.

Međutim, sam termin „sindrom” nam jasno pokazuje da zvanična medicina još uvek nije pronašla pravi odgovor o uzroku ove bolesti.

Kao poslednji pokušaj da pomognu svom detetu, Anini roditelji su kontaktirali Dr. med. Ryke Geerd Hamera, osnivača Germanske Nove Medicine. Bila je jesen 1998. godine. U to vreme Ana je imala četiri i po godine. Sa druge strane, njen *mentalni* razvoj je bio zaustavljen na nivou jednogodišnjeg deteta.

Treba napomenuti da je tokom svoje 40-godišnje medicinske karijere Dr. Hamer često radio na odeljenjima dečje neurologije i dečje psihijatrije, na kojima se suočavao sa izazovima Daunovog sindroma.

On je očajnim roditeljima rekao da, pošto je video da se mnogo takve dece manje-više vraća u normalu, „samo treba naći pravi ključ za rešenje problema njihovog deteta”. Kad ga pronađu, rekao je, rezultati će biti izvanredni. Međutim, bilo je *neophodno* da najpre tačno otkriju koja *vrsta* psihičkog stresa je mogla da izazove ovo stanje.

Na primer, mala Ana je već ispoljavala neobično ponašanje. Kad god bi čula bilo kakav glasni zvuk, snažno bi pritiskala uši rukama, kao da je nešto istinski jako boli. Već i glasno mjaukanje mačke je moglo kod nje da izazove takvu reakciju. Još intenzivnije je reagovala na zvuk kružne testere.

Ispostavilo se da se zvuk tih testera neprestano čuo tokom Aninih prvih nekoliko meseci života, kada je oko njene kuće posečeno preko stotinu stabala. Pored toga, njen otac, graditelj crkvenih orgulja, vrlo često je koristio kružnu testeru u radionici koja je bila pripojena kući.

Kad je Dr. Hamer pogledao sken Aninog mozga, zaista je na njemu mogao da vidi **slušni konflikt** („Ja ovo ne želim da čujem!”). Međutim, imao je osećaj da je, ovaj slučaj konkretno, uzrokovan slabim, iako još uvek aktivnim, *starijim* slušnim konfliktom. Tek tada se Anina majka, nakon diskretnog ispitivanja Dr. Hamera setila, da je *tokom čitave trudnoće* radila u zgradi koja se renovirala; od jutra do mraka se čula buka pneumatskih čekića koja je probijala uši. Buka je bila toliko konstantna i toliko jaka, rekla je ona, da je potresala kosti i terala čoveka da pobegne odatle.

Fetus je, naravno, takođe bio izložen toj zaglušujućoj buci, i mnogo toga je ukazivalo na to da je ta buka uzrok Aninog hendikepa. Imajući ovu novu informaciju u vidu, Dr. Hamer je, iako nikad nije tvrdio da može da izleči Daunov sindrom, ponovo ohrabrio roditelje da ne gube nadu. Anina majka je, posle svega, rekla o njemu: „neki ljudi imaju i buve i vaške; čak i ako nije uspeo da ukloni Anine vaške, bar je uspeo da je oslobodi buva.”

TIŠINA KAO LEK

Dr. Hamer je rekao da je sasvim moguće oslabiti efekte Daunovog sindroma, ako bi se Ani pomoglo da razreši svoj slušni konflikt. U tu svrhu, roditelji su iz njenog neposrednog okruženje morali *potpuno* da uklone zavijanje kružnih testera, kao i sve ostale glasne zvukove. Ovo, naravno, nije bilo nimalo lako za Aninog oca, čiji je posao zahtevao upravo njihovu upotrebu.

Uprkos svemu, roditelji su uložili svaki napor, i za to su bili bogato nagrađeni. Tokom prve polovine godine, Anin razvoj je napredovao tako ogromnim skokovima i toliko van granica očekivanog, da je bilo teško poverovati. Pre svega, porasla je punih 10 cm – što se do tada smatralo nemogućim za dete sa Daunovim sindromom! Njeno lice je sve više gubilo karakteristične mongoloidne crte, tako da se danas primećuje samo blaga razrokost, i to kad je Ana umorna.

Ona može da trči i skače kao i bilo koja druga zdrava šestogodišnja devojčica. Nema ni traga paralizi. Čak su i njene fine motoričke sposobnosti – poput udevanja konca u iglu – jednake onima kod njenih vršnjaka. Iako još ne govori tako dobro kao oni, Anu svi mogu da razumeju. Sva srećna, njena majka kaže: „svakog dana uči nove reči, i može da ih spoji u rečenice koje imaju potpunog smisla.”

Anin noćni nemir i iskonski strah od glasnih zvukova su veoma brzo nestali. Posle šest meseci potpunog mira i tišine, roditelji su potpuno svesno, i malo po malo počeli da je izlažu uobičajenim svakodnevnim zvucima. Objašnjavali bi joj, na primer, kako funkcioniše aparat za kafu dok radi; s vremena na vreme bi je vodili u očevu radionicu, gde bi joj on pokazivao kružnu testeru i šta radi sa njom. Na taj način, kako su joj intelektualne sposobnosti rasle, Ana je naučila da toleriše buku i da živi okružena njome.

Međutim, na osnovu drugog skena mozga, Dr. Hamer je utvrdio da postoji još jedan problem, koji je izgleda bio vezan za njenog oca. I zaista, devojčica je po sto puta dnevno pitala: „Tata, kad dođe?”

Kao graditelj orgulja, otac je često bio odsutan danima ili čak nedeljama, kad je montirao orgulje po crkvama širom zemlje. Zato je Dr. Hamer je savetovao roditeljima da se porodica okuplja svakog vikenda, bilo da otac dođe kući, bilo da majka i ćerka otputuju njemu u posetu gde god se nalazio. I ovaj trud roditelja je urodio bogatim plodom, jer se Ana danas veoma dobro nosi sa očevim odsustvovanjima.

Anin razvoj se odvija istom brzinom kojom se isceljuju Hamerovi fokusi. Najveći napredak je ostvaren u prvi šest meseci. Od tada, tvrdi Anina majka, „svaki dan je malo bolji od prethodnog.”

STRAH OD REPRESIJE

Komšije koje su dobro poznavale Anu od rođenja, kao i terapeuti koji su radili sa njom i drugom decom sa Daunovim sindromom nisu mogli da veruju koliko je Ana sjajno napredovala za tako kratko vreme. Mnogi roditelji sa sličnim problemom su upućivani njenoj majci kao lekaru – iako samo od strane terapeuta i negovatelja. Majka je, bar do sada, izbegavala kontakt sa medicinskim krugovima.

„Ukoliko bi lekari bili obavješteni o našem uspehu, plašimo se da bi došlo do nekog oblika progona. Strah nas je da bi mogli da nam oduzmu Anu. Nismo zaboravili šta se dogodilo u slučaju Olivije Pilhar” [godine 1995., šestogodišnja Olivija Pilhar koja je imala rak bubrega, bila je zakonski primorana da se podvrgne hemoterapiji i operaciji protiv volje svojih roditelja, koji su želeli da prate GNM terapiju Dr.Hamera].

Upravo iz tog razloga, mi u časopisu ne objavljujemo imena roditelja, i ostavljamo otvoreno pitanje da li oni žive u Nemačkoj, Austriji ili Švajcarskoj.

Uskoro će Ana poći u školu i biće u razredu sa svojim vršnjacima. Zbog toga su roditelji izuzetno zahvalni. Podrazumeva se da se pred Anu u razredu neće postavljati isti zahtevi koji se postavljaju pred ostalu decu, već će pored nje sedeti njen učitelj-asistent.

Da li se Anin genski defekt u međuvremenu vratio ili ne, za njene roditelje je potpuno nevažno. Iz obzira prema mentalnom stanju devojčice, izbegli su sva dalja genetska testiranja. „Nama je jedino važno to što je naše dete očigledno bolje, i što je postiglo napredak u razvoju za koji niko nije verovao da je moguće.”

Kao lekar, Anina majka je potpuno očarana Germanskom Novom Medicinom, i kaže: „Otkrića Dr.Hamera su sto posto potvrđena Aninim napretkom.”

DA LI GENI LEČE SAMI SEBE?

U principu, svaka ćelija raka pokazuje hromozomske promene. Germanska Nova Medicina Dr.Hamera nam pokazuje da rak kontrolišu specifični Hamerovi fokusi u mozgu koji se mogu identifikovati, i koji nas mogu dovesti do specifičnih bioloških konflikata.

Štaviše, ortodoksna medicina je danas u potpunosti prihvatila činjenicu da geni nisu samo rigidni paketi nasleđenih osobina, već da, zapravo, učestvuju u metabolizmu tela, menjajući se konstantno – do određenih granica.

Stoga Dr. Hamer postavlja pitanje: da li bi promena u starom i velikom mozgu mogla da izazove privremene promene u hromozomima – na primer u trizomiji 21, koja se smatra odgovornom za Daunov sindrom. Iskustvo sa Anom i drugom decom sa Daunovim sindromom jasno ukazuje da je upravo to slučaj.

Dr. Hamer dodaje: „Najbolje bi bilo da se naš slučaj proveri testiranjem, da se vidi da li bi trizomija 21 nestala razrešenjem konflikta. Ja se mnogo nadam da će biti baš tako. To bi – kratko i jasno – značilo da bi deca, čak i hromozomski, mogla ponovo postati potpuno zdrava. On, na primer, takođe veruje, da bi takvo renormalizovano dete vremenom bilo sposobno da ima potomstvo bez genetskih defekata.

Ako bi se ispostavilo da je Dr. Hamer u pravu, onda bi se kula od karata na kojoj je izgrađena čitava grana medicinske genetike koja se trenutno primenjuje, srušila sama od sebe. Svake godine se troše milioni na dekodiranje onoga što smo mi, ljudi, nasledili od naših predaka putem gena – verovatno da bismo mogli da lečimo nasledne bolesti.

Ali, šta ako bi se moglo dokazati da genetske promene nisu *uzrok* bolesti, već nastaju *kao posledica konflikta* u ljudskoj psihi – što je *vidljivo* u mozgu?

To bi značilo da današnja visoko cenjena i preskupa genska terapija nikada neće moći da izleči *uzrok* bolesti, jer su promene u genima već manifestacija mnogo dubljeg uzroka.

Isceljenje je moguće samo kad se pronađe *uzrok* problema. Lečenje samih simptoma je uzaludno. Trebalo bi da smo mi, ljudi savremenog doba, bar to do sada shvatili.

PROUČAVANJE LJUDSKIH GENA JE NA POGREŠNOM PUTU

Genetičari oko 97% ljudskog genotipa smatraju smećem (ono što smo nasledili), pa je zato i zovu „junk-DNA“, i za nju kažu da nema nikakvu vrednost. Inženjeri genetike veruju u „neograničenu moć gena“, a neki od njih čak dele životno doba gena na „vredne“ i „bezvredne“ periode.

Rezultat toga je da sada pokušavaju da se nose sa naslednim bolestima putem prisilne manipulacije spolja, ili tako, što uopšte ne dozvoljavaju da se fetus rodi. Žele da genetski analiziraju nerođeni život, kako bi buduća majka (a kasnije možda čak i država) mogla da odluči da li je to dete „dostojno“ da mu se dozvoli da se potpuno ostvari. Ovakav način razmišljanja omogućava eugenici da još jednom podigne svoju mrsku glavu.

Kako biste *vi* reagovali kad bi vam neko rekao da postoji velika verovatnoća da umirete od dijabetesa zbog svojih gena? Da li biste poverovali u to? Ako je odgovor potvrđan, onda je upravo *uverenost u tu tvrdnju* ono što bi vas ubilo, jer ljudi privlače ono čega se najviše plaše – zato što um dominira nad telom, a ne obratno, kao što genetičari žele da nas uvere.

Čudesne promene kod Ane su nam jasno pokazale da je moć uma jača od moći gena. Iako je genetski efekat trizomije 21 verovatan uzrok invaliditeta, Daunov sindrom se, očigledno, može izlečiti kada se razreše povezani konflikti. Možda sami geni imaju sposobnost da leče.

Neka ovo saznanje da roditeljima genetski obolele dece hrabrost da poveruju u naizgled nemoguće.

Jer, kao što je Ana tako impresivno dokazala, nada uvek postoji!

Ben

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com